



The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 12. travnja 2017. [\[Multimedia\]](#)

Nada svijeta i nada Križa (usp. Iv 12, 24-25)

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Prošle nedjelje spomenuli smo se Isusova ulaska u Jeruzalem, praćenog razdraganim povicima učenikâ i velikog mnoštva. Ti su ljudi polagali velike nade u Isusa: mnogi su od njega očekivali čudesa i velika znamenja, očitovanja moći pa čak i oslobođenje od neprijatelja koji su okupirali zemlju. Tko je od njih uopće mogao zamisliti da će ubrzo nakon toga Isus, naprotiv, biti ponižen, osuđen i ubijen na križu? Zemaljske nade toga naroda ruše se pred križem. Ali mi vjerujemo da je upravo u Raspetome naša nada ponovno rođena. Zemaljske nade ruše se pred križem, ali se rađaju nove nade, one koje su neprolazne. To je nada različita od onih koje se ruše, od nada ovoga svijeta. Ali o kojoj je nadi riječ? Koja se nada rađa iz križa?

U tome nam može pomoći ono što govori Isus upravo nakon što je ušao u Jeruzalem: „Zaista, zaista, kažem vam: ako pšenično zrno, pavši na zemlju, ne umre, ostaje samo; ako li umre, donosi obilat rod" (Iv 12, 24). Pokušajmo zamisliti zrno ili malo sjeme koje pada u tlo. Ako ostaje zatvoreno u sebe samo ništa se ne događa; ako se pak raskoli, otvori, tada iz njega izbija klica, klas, zatim biljka i ta biljka će dati plod.

Isus je donio u svijet novu nadu i učinio je to na način sjemena: učinio se sićušnim, poput zrna pšenice; napustio je svoju nebesku slavu da dođe među nas: „pao je u tlo". Ali ni to nije bilo dovoljno. Da bi donio plod Isus je živio ljubav sve do kraja, iskusiivši umiranje i smrt kao što sjeme dopušta da se raspukne u tlu. Upravo tamo, na najnižoj točki njegova poniženja – koja je ujedno najviša točka ljubavi – niknula je nada. Ako netko od vas zapita: „Kako se rađa nada?", odgovor je: „S križa. Gledaj križ, gledaj Krista Raspetoga i otud će ti doći nada koja nikada ne nestaje, ona koja traje sve do vječnoga života". A ta je nada niknula upravo snagom ljubavi: jer ljubav koja „svemu se nada, sve podnosi" (1 Kor 13, 7), ljubav koja je Božji život obnovila je sve ono do čega je doprla. Tako je, o uskrsnuću, Isus preobrazio, preuzevši ga na sebe, naš grijeh u oprostjenje. Ali poslušajte dobro kakva je preobrazba koju on izvodi svojim uskrsnućem: Isus je preobrazio naš

grieh u oprostjenje, našu smrt u uskrsnuće, naš strah u povjerenje. Eto zašto je ondje, na križu, rođena i uvijek se iznova rađa naša nada; eto zašto se s Isusom svaka naša tmina može preobraziti u svjetlo, svaki poraz u pobjedu, svaki očaj u nadu. Svaki, dà, baš svaki. Nada sve pobjeđuje, jer se rađa iz Isusove ljubavi koji se učinio poput pšeničnoga zrna i umro je zato da dadne život te iz toga života punog ljubavi dolazi nada.

Kada izaberemo Isusovu nadu, malo po malo otkrivamo da je način života koji donosi pobjedu život sjemena, život ponizne ljubavi. Nema drugoga puta da se pobjedi zlo i dadne nadu svijetu. Ali vi mi možete reći: „Ne, to je gubitnička logika!“ Činilo bi se doista da je tako, da je to gubitnička logika, jer onaj koji ljubi gubi moć. Jeste li razmišljali o tome? Onaj tko gubi moć, onaj tko daruje, lišava se nečega a ljubav je dar. Zapravo logika sjemena koje umire, ponizne ljubavi, je Božji put, i jedino on daje plod. Vidimo to također u nama: posjedovanje nas uvijek tjera da želimo nešto drugo: nešto sam si priskrbio i odmah želim nešto više, i tako redom, i nikada nisam zadovoljan. To je jedna ružna težnja! Što više imaš, to više želiš. Tko je nezasitan nije nikada sit. A Isus to jasno kaže: „Tko ljubi svoj život, izgubit će ga“ (Iv 12, 25). Nezasitan si, nastojiš imati toliko toga ali... izgubit ćeš sve, pa i svoj život, odnosno: onaj tko ljubi vlastitoga sebe i živi za svoje interese nadima se samo samim sobom i gubi. Onaj naprotiv tko prihvaća, raspoloživ je i služi, taj živi onako kako Bog želi, taj je pobjednik, spašava samoga sebe i druge, postaje sjeme nade za svijet. Ali lijepo je pomagati drugima, služiti drugima... Možda ćemo se umoriti! Ali život je takav i srce se ispunja radošću i nadom. To je ljubav i nada ujedno: služiti i davati.

Ta ljubav, zasigurno, vodi putem križa, žrtve, kao što je to bilo u Isusovu životu. Križ je obavezan prijelaz, ali nije cilj, to je prijelaz: cilj je slava, kao što nam pokazuje Uskrs. I tu nam pritječe u pomoć druga vrlo lijepa slika, koju je Isus ostavio učenicima tijekom Posljednje večere. On kaže: „Žena kad rađa, žalosna je jer je došao njezin čas; ali kad rodi djetesce, ne spominje se više muke od radosti što se čovjek rodio na svijet“ (Iv 16, 21). Eto: darivati a ne posjedovati život. I to je ono što čine mame: daju drugi život, trpe, ali su kasnije radosne, sretne jer su donijele na svijet drugi život. Daje radost; ljubav rađa život i daje čak smisao boli. Ljubav je motor koji pokreće našu nadu. Ponavljam: ljubav je motor koji pokreće našu nadu. A svaki od nas se može zapitati: „Ljubim li? Jesam li naučio ljubiti? Učim li svakoga dana više ljubiti?“, jer ljubav je motor koji pokreće našu nadu.

Draga braćo i sestre, u ovim danima, danima ljubavi, pustimo da nas obuzme Isusovo otajstvo koji nam, poput pšeničnog zrna, umirući daje život. On je sjeme naše nade. Kontemplirajmo Raspetoga, izvor nade. Malo po malo ćemo shvatiti da nadati se s Isusom znači naučiti vidjeti već od sada biljku u sjemenu, uskrsnuće u križu, život u smrti. Želim vam sada zadati domaću zadaću. Svima će biti dobro zaustaviti se pred raspelom – svi ga imate u svojoj kući – gledati ga i reći Raspetome: „S Tobom ništa nije izgubljeno. S Tobom se mogu uvijek nadati. Ti si moja nada“. Zamislimo sada raspelo i svi zajedno recimo Isusu Raspetome tri puta: „Ti si moja nada“. Svi: „Ti si moja nada“. Glasnije! „Ti si moja nada“. Hvala!

